

Дълго време нашата капка странствувала. Най-после слънцето решило да я успокои за по-дълго време.

Вѣтрѣтъ понесѣлъ нашата капка на изтокъ.

Тя летѣла дълго време и най-после се намѣрила надъ обширна бѣла равнина. Това било Дунавската равнина. По онова време у насъ било зима и всичко било покрито съ снѣгъ.



Капкитѣ образуваха облакъ

Студено станало на капката, толкова студено, че тя почнала да замръзва. Следъ малко съ нея станало чудно нѣщо: тя станала бѣла, блестяща, като сребърна звездичка, необикновено красива, нѣжна и лека. Хиляди, милиони такива звездички летѣли къмъ земята, прескачайки се една друга. Хората казвали: „Вали снѣгъ.“